

Въ съседната долчина се зачу пѣсенъ на звънчета. Скоро се показаха два черни коня. Тѣ изтеглиха леко една нова каруца и я търкулнаха край дѣдовата Стоилова нива. Каруцарьтѣ бѣ червендалестъ селянинъ съ накривенъ калпакъ. Задъ него селѣха две момчета. Щомъ видѣха Бойча, тѣ скочиха прави.

— Помага ти богъ, дѣдо Стоиле!

— Далъ богъ добро!

— Бойчо, хайде, Бойчо!

— Кжде? — отвърна малкият орачъ и изтегли ралото. Очитѣ му се разшириха.

— На учение въ града!

— Вървете вие, нашъ Бойчо си има работа тука!

— Азъ имамъ работа, — повтори глухо дѣдовитѣ си думи момчето.

Каруцарьтѣ шибна конетѣ. Каруцата скоро потъна въ гората. Звънчетата малко по малко замираха.

Бойчо се загледа следъ тѣхъ и отпустна глава като осланено цвѣте.

— Бутай, синко! — подканва го старецътъ.

— Мжчно ми е, дѣдо.

— Знамъ, чедо, че ти е мжчно. Откжде се взе тая каруца, че ми разтѣжи момчето. Гледай си ти тукъ работата. Учението не е за хора като насъ.

— Защо да не е? Ние не сме ли хора?

— Абе какъ да не сме? Хора сме, ама сиромаси. Ако всички отидемъ да се учимъ, кой ще работи земята?

Бойчо млъкна. Загледа се къмъ хълмоветѣ, отвѣждъ които се криеше голѣмиятъ градъ, гдето отиваха да се учатъ другаритѣ му. Дѣдо Стоилъ почна да оправя нѣщо царвулитѣ си. Бойчо изведнажъ се обърна решително:

— Дѣдо Стоиле, защо не продадешъ тая нива?

— Какво?

— Продай нивата, че ме проводи да се уча.

— Нивата ли? Ами дѣдо ти, ами майка ти и Радойчо камъни ли ще